

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenaurovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. právnej veci navrhovateľa: **Z.**, nar. X. v obci G., Č., t. č. PT R., na dlhodobej priepustke: H., zastúpený JUDr. J., advokátom, OS., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-991//PO-Ž/2007 zo dňa 7. júna 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 142/2007-31 zo dňa 19. novembra 2008 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 142/2007-31 zo dňa 19. novembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-991//PO-Ž/2007 zo dňa 7. júna 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Čínskej ľudovej republiky. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd uviedol, že i keď nie je možné u ktoréhokoľvek žiadateľa o azyl, teda ani u navrhovateľa vylúčiť existenciu obáv ako takých (pretože ide o subjektívny pocit, prameniacy z čohokoľvek), navrhovateľ obavy prezentoval iba tým, že: „len sa trocha obávam, lebo som kedysi dávno robil v Číne Falun Gong (ďalej len FG) a mohli by ma za to stíhať.“ Táto údajná obava navrhovateľa však podľa krajského súdu vyznieva ako prísne účelová, nakoľko následným výsluchom nevedel preukázať základné vedomosti o FG, napr. na otázku koľko druhov cvičení FG existuje odpovedal, že ich je 43, pričom v skutočnosti je ich 5. Na otázku, či vie popísať niektorý z cvikov odpovedal, že nevie. Podľa krajského súdu, ak by navrhovateľ skutočne cvičil FG, je nesporným, že by poznal počet cvičení a bez pochyb by vedel popísať aspoň niektoré z nich. Na tomto konštatovaní nemení nič fakt, že s údajným cvičením údajne prestal pred 9 rokmi. Navyiac ako sám uviedol, nikdy nemal žiadne problémy s oficiálnymi orgánmi Číny. Z uvedeného je podľa krajského súdu nesporné, že navrhovateľ nebol cvičencom FG a tento dôvod uviedol len účelovo. Krajský súd tiež poukázal na to, že ak by dôvodom odchodu navrhovateľa z Číny bol strach z postihu za účasť na cvičeniach FG, celkom určite by o azyl požiadal po príchode na Slovensko v roku 1999, resp. by sa o tomto dôvode zmienil vo vyhlásení, ktorým požiadal o azyl dňa 1.5.2007, kedy uvádzal výlučne ekonomické dôvody. Tieto okolnosti podľa krajského súdu odporca

správne vyhodnotil v napadnutom rozhodnutí, pričom krajský súd sa s týmito závermi odporcu stotožnil.

K dôvodom odchodu, ktoré prezentoval pred odporcom (a to, že v Číne je nesloboda, nemôže slobodne vyjadrovať svoje názory a nemôže robiť, čo chce), krajský súd uviedol, že všeobecne nepriaznivá situácia v krajine pôvodu žiadateľa o azyl nebola a nie je dôvodom na udelenie azylu.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd neprihliadol na vážnosť politickej situácie v Číne a z tohto dôvodu nevyhodnotil dôvody navrhovateľ o udelenie azylu za politické, nakoľko navrhovateľ nepriamo nesúhlasil s politikou režimu a stal sa tak nepohodlnou osobou. Krajskému súdu vyčítal, že neposúdil závažnosť politických následkov jeho účasti v hnutí FG a nevenoval náležitú pozornosť výroku administratívneho vyhostenia navrhovateľa do štátu, kde by bola jeho bezpečnosť ohrozená. Navrhovateľ odporcovi vyčítal, že sa v rozhodnutí touto otázkou vôbec nezaoberal.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Poukázal na to, že navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu posudzovaného

rozhodnutia. Navrhovateľ sa odvoláva na všeobecne nepriaznivú situáciu v krajine pôvodu, pričom neuvádza akým problémom bol vystavený konkrétne. Odporca tiež poukázal na to, že sa jedná o opakovanú žiadosť navrhovateľa o azyl počas nepovoleného pobytu na území SR na radu priateľov, z dôvodu potreby dodatočného zlegalizovania pobytu na území SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. apríla 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udolí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udolí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udolí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udolí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudolí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa §13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlí doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správa o dodržiavaní ľudských práv v krajine: Čína, ktorú vydal Úrad pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 6.3.2007, „Súhrnná teritoriálna informácia

Čína“, spracovaná Zastupiteľským úradom Českej republiky v Pekingu ku dňu 30.4.2006, z internetových stránok www.falungong.sk, zo správy Human Rights Watch o Číne na rok 2006, zo Záverov z workshopu Eurasil o Číne, konanom dňa 15.6.2006 v Bruseli a zo Správy o dodržiavaní ľudských práv v krajine pôvodu za rok 2004, ktorú vydal Úrad pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA 28.2.2005), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 28.5.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod odchodu z krajiny pôvodu uviedol, že v Číne nie je dobre, Čína je neslobodná krajina, nie je tam sloboda, nemôže si tam robiť, čo chce a nemôže slobodne vyjadrovať svoje názory. Na Slovensku sa cíti slobodný, preto by tu rád žil. Na otázku, či mal v Číne nejaké konkrétne problémy odpovedal, že nemal žiadne problémy, rovnako nemal problémy s políciou, armádou alebo štátnymi orgánmi.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny odpovedal, že do Číny sa nechce vrátiť, lebo tam nič nemá a nemá kam ísť. Len trocha sa obáva, lebo kedysi dávno robil v Číne Falun Gong a mohli by ho za to stíhať. Na otázku z koľkých cvičení FG pozostáva, odpovedal, že zo 43 a na otázku, či môže popísať niektorý z cvikov, uviedol, že všetko zabudol, lebo už dlho necvičil.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi azyl neudelil, poukázal na to, že navrhovateľ v krajine podľa vlastných vyjadrení nevyvíjal žiadnu činnosť, pre ktorú by mu hrozila perzekúcia zo strany štátnych orgánov, nebol v krajine pôvodu nikdy trestne stíhaný, väznený či nejakým iným spôsobom prenasledovaný. Dôvod, ktorý navrhovateľ uviedol v dotazníku žiadateľa o azyl (a to, že sa necítil v krajine pôvodu slobodne a nemohol slobodne vyjadrovať svoje názory, vyhodnotil odporca za dôvody, ktoré samé o sebe nezakladajú žiaden dôvod na udelenie azylu, pretože navrhovateľ sa odvoláva na všeobecnú situáciu v krajine pôvodu. Odporca v tejto súvislosti uviedol, že navrhovateľ vycestoval z krajiny pôvodu vlastný cestovný pas a na územie SR pricestoval pred siedmymi alebo ôsmymi rokmi. V roku 2002 požiadal o udelenie azylu po prvýkrát, po podaní vyhlásenia sa však nedostavil do ZT a naďalej žil na Slovensku nelegálne. Z tohto dôvodu, jeho žiadosť považoval odporca za účelovú, pričom poukázal na to, že pokiaľ by mal v krajine pôvodu

problémy v súvislosti s cvičením FG, takýto dôvod by uvádzal už v prvej žiadosti o azyl, čo sa však nestalo. Na základe uvedeného odporca navrhovateľovi azyl neudelil, rovnako neposkytol navrhovateľovi doplnkovú ochranu a rozhodol, že sa na u neho neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu ja aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu, že v krajine sa necítil slobodne, nehol sa slobodne vyjadrovať a v prípade návratu sa (trocha) obáva, že by ho mohli

prenasledovať za to, že pred 9 rokmi cvičil FG. O azyl požiadal potom, ako viac ako 8 rokov žil nelegálne na území SR.

Pokiaľ teda žalovaný dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal skutočnosti, ktoré by opodstatňovali jej žiadosť o azyl najmä preto, že takéto okolnosti ani vôbec netvrdil, bolo potrebné záver odporcu, ktorý vyhodnotil žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu za účelovú, považovať za správny a na základe toho aj jeho rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi za zákonné.

K takémuto záveru napokon dospel aj krajský súd, ktorý s poukazom na jednoznačnosť obsahu navrhovateľovej výpovede pred odporcom dospel k zhodnému záveru, že dôvody jeho žiadosti o azyl (nesloboda, nemožnosť sa slobodne vyjadrovať), pramena vo všeobecne známej situácii v krajine pôvodu, bez toho, aby navrhovateľ preukázal, resp. svoju opodstatnenosť strachu resp. strach z prenasledovania (ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle), a to v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Rovnako sa odvolací súd stotožnil s vyhodnotením účelovosti jeho tvrdení o strachu z možného prenasledovania pre praktizovania FG (pred 9 rokmi), pretože navrhovateľ nevedel poskytnúť žiadne informácie o tomto cvičení a naviac odchod navrhovateľa z Číny nijako nesúvisel s týmto dôvodom, ako správne uviedol krajský súd, pokiaľ by dôvodom odchodu bol strach z prenasledovania za praktizovanie FG, takýto dôvod by navrhovateľ uvádzal už v predchádzajúcej žiadosti, resp. o azyl by požiadal po bezprostrednom príchode na územie SR, čo sa však nestalo.

K uplatneným odvolacím námietkam, podľa ktorých mal súd prihliadnuť na vážnosť politickej situácie v krajine pôvodu je potrebné uviesť, že odporca ako aj krajský súd sa podrobne zaberali všetkými dôvodmi, ktoré navrhovateľ v priebehu správneho konania na podporu svojej žiadosti uvádzal. S vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako účelovej sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a na správnosť týchto záverov v podrobnostiach odkazuje.

Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa, ktoré neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť nevyhovel a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprímerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Čínskej ľudovej republiky podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona považovať za zákonné a rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 21. apríla 2009

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu